2026. október

Áldás Békesség

Az angyalföldi reformátusok hírlevele

A tartalomból:

Magyarázatok a Heidelbergi Kátéhoz	**2**
Lelkészi köszöntő	**3**
Mit jelent református egyháztagnak lenni?	**3**
Amikor az egyház újra meghallja az Igét	**4**
Iránymutatás túlzsúfolt világunkban	**5**
Kertész leszek, fát nevelek ...	**6**
Imádság	**6**
Egymás terhét hordozzátok	**7**
„Várlak a padnál”	**8**
Gyülekezeti nyári tábor	**9**
Interjú Koós Mátyás beosztott lelkésszel	**10**
Nyári tábor a Balatonnál	**11**
IFI tábor – 2026	**12**

„Áldás Békesség” –

a Budapest-Angyalföldi Református Egyházközség időszaki kiadványa

A szerkesztőség címe:
1139 Budapest, Frangepán u. 43.
Telefonszáma: +36 1 350-8659
e-mail:
budapest-angyalfold@reformatus.hu
Honlap: www.frangepan.hu

A lap készítésében közreműködött:
Auber Eszter, Ágoston Ildikó, Baján Álmos, Bartal Zsuzsanna, Csákné Juhász Szilvia, Goldbach Ferenc, Koós Mátyás, Koroknai-Tegez Ferenc, Kristóf Kitti, Lindner Gusztávné, Dr. Lindner Gyula, Mezősiné Rózsár Erika, Mészáros Máté, Szloboda József, Vojtkó Eszter, Weinberger Zoltán

A gyülekezet számlaszáma:
10700691-25603301-51100005

(Kérjük, hogy közlemény rovatban az adományozó nevét és címét szíveskedjenek feltüntetni.)

TÚRMEZEI ERZSÉBET

A wittenbergi oltárkép előtt

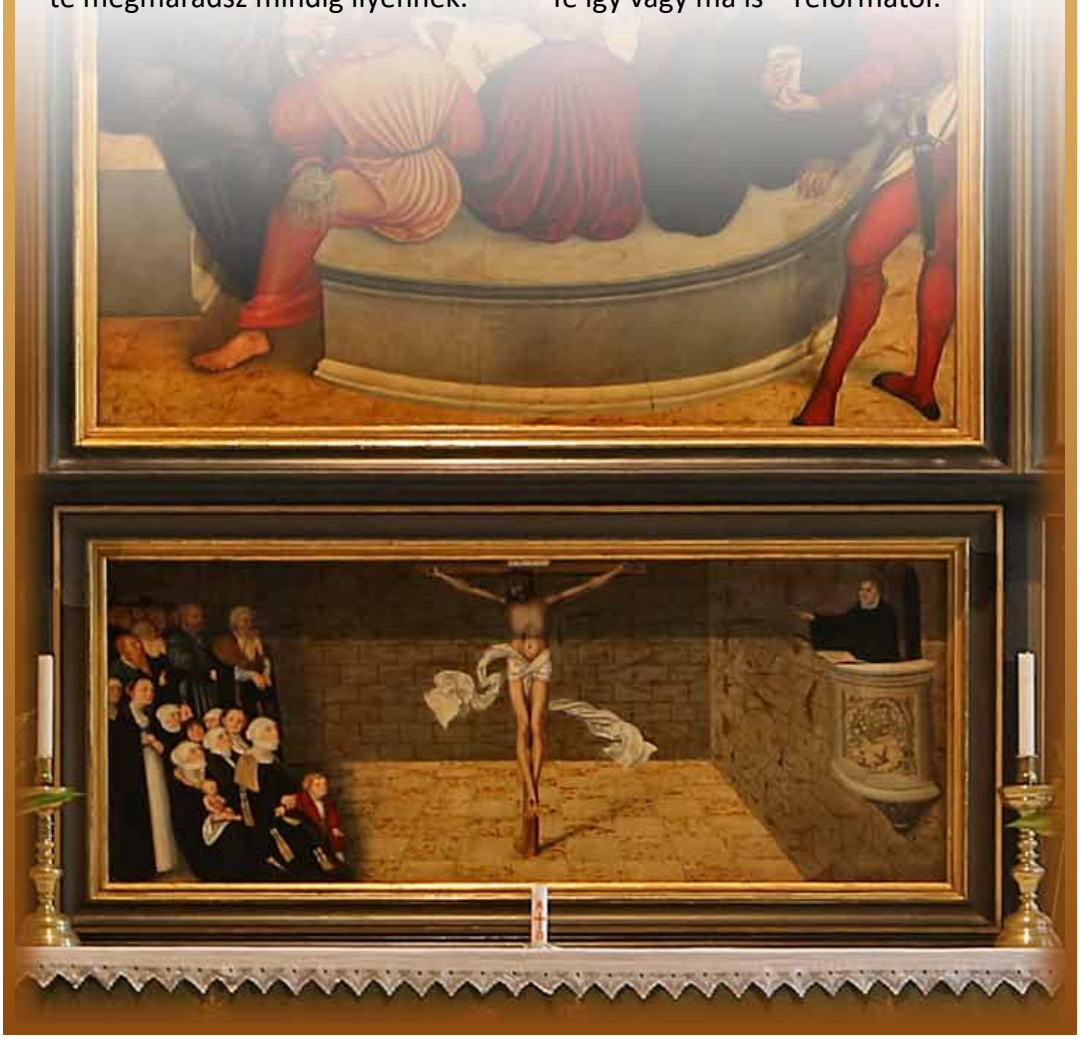
(Részlet)

...
Ez vagy, Luther Márton! Ez voltál!
Ha így festett le jóbarátod,
így ismert, így hallott, így látott.
Krisztust hirdetted. Róla szóltál.

Századok belépnek, kimennek.
Múlt ad helyet ifjú jelennek.
Forrongó újban, mindig másban,
ezer meg ezer változásban
te megmaradsz mindig ilyennek.

Századok belépnek, kimennek,
te megmaradsz mindig ilyennek,
ugyanannak és soha másnak,
örök Krisztusra-mutatásnak.
Hirdeted jövőnek, jelennek,

mának holnapnak… jöhet más kor…
néha korszerűtlennek látszol
ezzel az örök mozdulattal.
De minket más ma sem vigasztal.
Te így vagy ma is – reformátor.

KOROKNAI-TEGEZ FERENC

Magyarázatok a Heidelbergi Kátéhoz – 28 úrnapja

Heidelbergi Káté, kiadás éve: 1563, szerzők: Olevianus Caspar (27) és Ursinus Zacharias (29)

76. kérdés: *„ Mit jelent a Krisztusnak megfeszített testét enni és kiontott vérét inni?"*

Felelet: *„...Hívő szívvel elfogadjuk ... hogy a Krisztusban és a bennünk is lakozó Szent Lélek által annyira egyesüljünk az Ő szent testével, hogy bár Ő a mennyben van, mi pedig a földön,... miként a test tagjait egy lélek, úgy tápláljon bennünket is az örök életre..."*

A Heidelbergi Káté 76. kérdés-felelete az úrvacsorában Krisztussal való valóságos közösség titkát állítja elénk. A kérdés arra vonatkozik, mit jelent Krisztus megfeszített testét enni és kiontott vérét inni. A válasz hangsúlyozza, hogy ez nem egyszerűen Krisztus szenvedésének emlékezetét jelenti, hanem azt, hogy a hívő hit által egyre szorosabban egyesül Krisztussal. Ahogyan a kenyér és a bor táplálja és erősíti a testi életet, úgy Krisztus teste és vére, vagyis az ő teljes váltságműve, lelki módon táplálja és erősíti a hívő embert. Az úrvacsora tehát Krisztus áldozatára irányítja a figyelmünket, ugyanakkor azt is kifejezi, hogy a megváltott ember élete Krisztushoz kötődik.

Ezt a gondolatot különösen szépen világítja meg Pál apostol az Efézusi levélben: „Mert soha senki nem gyűlölte a maga testét, hanem táplálja és gondozza, miképpen Krisztus is az egyházat, mert az ő testének tagjai vagyunk." (Ef 5,29–30) Az apostol itt Krisztus és az egyház kapcsolatát a test és annak tagjai közötti kapcsolathoz hasonlítja. A test tagjai nem függetlenek egymástól, hanem egyetlen egészhez tartoznak. Ugyanígy a Krisztusban hívők sem elszigetelt emberek, hanem Krisztus testének tagjai. Ez a kép különösen közel áll a Heidelbergi Káté gondolatához: amikor a hívő hit által részesedik Krisztusban, akkor nem csupán egy tanítást fogad el, hanem magához Krisztushoz kapcsolódik. Krisztus gondoskodik egyházáról, táplálja és őrzi azt, mert saját testéhez tartozónak tekinti.

A Krisztussal való közösség azonban nem csupán külső vagy egyházi kapcsolat, hanem a Szentlélek által létrehozott belső valóság. Ezt erősíti meg a Római levél 8,9 verse: „Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé." Pál ezzel világossá teszi, hogy Krisztushoz tartozni azt jelenti, hogy az emberben Krisztus Lelke lakik. A hívő ember új életének forrása tehát nem saját ereje vagy vallásos teljesítménye, hanem Isten Szentlelke. A Heidelbergi Káté 76. válasza szerint a Krisztussal való egyesülés hit által történik. A hit pedig nem pusztán értelmi egyetértés Krisztus személyével és munkájával, hanem olyan bizalom, amely által az ember Krisztusban találja meg életét, igazságát és üdvösségét. A Szentlélek Krisztushoz kapcsol bennünket, és ez a kapcsolat hatással van egész életünkre.

A test és a tagok képe azt is megmutatja, hogy Krisztussal való közösségünk nem maradhat következmények nélkül. Ha Krisztus a mi fejünk, mi pedig az ő testének tagjai vagyunk, akkor életünknek Krisztushoz kell igazodnia. Ahogyan a test tagjai együtt működnek, úgy kell a hívőknek is egymással szeretetben és egységben élniük. Krisztus nemcsak önmagát adta értünk a kereszten, hanem saját életében is részesít bennünket. Ezért az úrvacsora nem pusztán visszatekintés a Golgotára, hanem a jelenben megtapasztalható hitbeli közösség Krisztussal. Amikor a hívő ember Krisztus áldozatára tekint, újra felismeri, hogy élete teljesen tőle függ. Krisztus táplálja a lelket, erősíti a hitet, és Szentlelke által új életre vezet.

Így kapcsolódik össze a Heidelbergi Káté 76. kérdés-felelete az Efézus 5,29–30 és a Róma 8,9 tanításával. Krisztus önmagát adta értünk, és azokat, akik benne hisznek, saját testéhez kapcsolja. A hívő ember ezért nem önmagáért él, hanem Krisztushoz tartozik. Az úrvacsora ennek a közösségnek látható és érzékelhető jele: a kenyér és a bor által Isten arra emlékeztet és arról biztosít bennünket, hogy Krisztus áldozata valóban a mi üdvösségünk alapja. A Szentlélek pedig élő kapcsolatot teremt Krisztus és a hívő között. Ezért a Krisztussal való egyesülés nem csupán egy hitbeli fogalom, hanem az egész keresztény élet alapja: Krisztusból élünk, Krisztushoz tartozunk, és az ő Lelke által Krisztus életét kell tükröznünk a világban.

Imádkozzunk!

„Mennyei Édesatyánk! Kegyelmedbe ajánljuk mindazokat, akik szeretteik hiányát hordozzák szívükben, és a gyász csendjében keresik a vigasztalást. Öleld át őket jelenléteddel, adj erőt a könnyek között, békességet a fájó emlékekben, és reménységet a magányos napokon. Emlékeztess bennünket arra, hogy a halál nem az utolsó szó, mert Jézus Krisztusban megnyitottad előttünk az örök élet kapuját. Amikor földi búcsúink fájdalma elhordozhatatlannak tűnik, hadd kapaszkodjunk ígéretedbe, hogy sem halál, sem élet nem szakíthat el minket a Te szeretetedtől. Taníts minket úgy emlékezni elhunyt szeretteinkre, hogy a hála könnyei között is felragyogjon a feltámadás reménysége. Légy a gyászolók menedéke, a megtört szívek gyógyítója, és vezess mindannyiunkat abba az örök hajlékba, ahol letörölsz szemünkről minden könnyet.

Ámen."

Kedves Testvérek!

A reformáció napjához közeledve elgondolkodtam azon, hogy ha Luther ma élne, mit írna arra a papírra, mit szögezne ki a templom ajtajára. Nem tudom, hogy több vagy kevesebb lenne-e 95 tételnél, de azt tudom, hogy első és utolsó mondatán nem változtatna:

„Mikor Urunk és Mesterünk azt mondta: »Térjetek meg!« - azt akarta, hogy a hívek egész élete bűnbánatra térés legyen (Mt 4,17).”

„Mert más fundamentumot senki nem vethet azon kívül, a mely vettetett, mely a Jézus Krisztus. (1 Kor. 3,11.)”

Sajnos sokszor elfelejtjük ezeket a hitünket meghatározó gondolatokat, mert az élet kihívásai, próbái elnyomják bennünk a bizonyosságot: „Velünk az Isten”. A kisértő nap mint nap kopogtat a szívünk ajtaján. Tudok olyan családokról, amelyeknek a tagjai nem beszélgetnek egymással, mert más a politikai látásuk. Szomszédok irigykedve nézik egymást, hogy vajon neki erre miből telik. Nem beszélgetünk, mert mindenre ott az AI. Életünk sokszor beleszorul a mobil telefonba. Már sokan a Bibliát is csak ott olvassák! A templomba járást lassan felváltja a „majd megnézem az istentiszteletet a neten, amikor ráérek” gondolat. A reformáció ünnepén ezért hangsúlyos, hogy vizsgáljuk meg hitünket, ha kell, tartsunk bűnbánatot, és építsük újra életünket a krisztusi fundamentumra.

Luther és később Kálvin erre ébresztette rá a korabeli Európát, és ma is csak akkor lesz áldás, békesség, ha újra a középpontba állítjuk az élet egyetlen és örök értékrendjét Krisztusban. Ehhez csak be kell lépni a templom csendjébe, megvizsgálni, elengedni azt, ami visszatart, újra kell gondolni az életünket. Nem olyan nehéz, sokan csináljuk. Csak olvass bele ebbe az újságba, és láthatod, megy ez, csak akarni kell. Mennyi találkozó, tábor, hányféle közösség kínál rá alkalmat. Ne mond, hogy nem találsz neked valót. Csak tedd meg az első lépést, mert helyetted senki nem tud eljönni a templomba, vagy elhívni ide valakit a családodból, szomszédságodból. Add tovább ezt az újságot másnak, hátha megmozdul az ő szíve is. Mindez csak rajtad múlik!

Reformáció = visszaalakítás. Erre van szükség ma, ezen fáradozunk ebben a közösségben is. Vissza Krisztushoz, a Szentírás alapján! Szeretettel hívunk, hogy légy társunk ezen az úton.

Én is úgy zárom e párszoros gondolatot, ahogy Luther a 95 tételét:

Soli Deo Gloria!

A találkozás reményében szeretettel

2026. reformáció havában:

Szloboda József lelkipásztor

Mit jelent református egyháztagnak lenni?

Református egyháztagnak lenni több annál, mint hogy nevünk szerepel egy gyülekezeti nyilvántartásban, hiszen ez egyszerre ajándék és felelősség. Krisztushoz tartozva egy közösségben éljük meg hitünket, miközben mi magunk is részeseivé válunk e közösség építésének. Egyházunk rendje szerint teljes jogú egyháztag az, aki meg van keresztelve, konfirmációi fogadalmat tett, nagykorú, részt vesz a gyülekezeti istentiszteleten és az úrvacsorai közösségben, valamint egyházfenntartói járulékával hozzájárul gyülekezete fenntartásához.

A teljes jogú egyháztag ennek alapján felvételt nyer a gyülekezet választói névjegyzékébe, így annak életében jelenlétével, jogaival és felelősségével egyaránt részt vesz. A jogi kereteken túl azonban az egyháztagság igazi tartalma a hit mindennapi és közösségi megélésében bontakozik ki: együtt hallgatjuk Isten Igéjét, együtt imádkozunk és szolgálunk, hitünkhöz méltó, példamutató életre törekszünk, és tehetségünkkel, időnkkel, valamint anyagi javainkkal önként, hálás szívvel kapcsolódunk be gyülekezetünk szolgálatába.

Mindezek során egymás terheit hordozva és örömeiben osztozva tapasztalhatjuk meg igazán, mit jelent Krisztushoz és egymáshoz tartozni

Koós Mátyás

KOÓS MÁTYÁS

Amikor az egyház újra meghallja az Igét

A reformáció szó eredetileg helyreállítást, megújulást jelent. Vallási és történelmi szempontból a reformáció fogalma alatt azt az elsősorban Luther Márton és Kálvin János vezetésével kidolgozott teológiai és vallási irányzatot értjük, amely a 16. század első felében a keresztyén egyház teológiai, erkölcsi és szervezeti megújítását eredményezte.

A reformáció nem légüres térben kezdődött. A 15–16. század fordulójának Európája gyorsan változott. A humanizmus az antik kultúrához és a régi forrásokhoz való visszatérést sürgette, miközben egyre nagyobb igény mutatkozott arra, hogy a Biblia szövegét eredeti nyelvén, héberül és görögül is tanulmányozzák. Ezzel szinte egyidőben a könyvnyomtatás új lehetőséget teremtett arra, hogy egy gondolat rövid idő alatt sokakhoz eljusson. A társadalmi feszültségek, az egyházi visszaélések és a vallásos élet számos problémája pedig egyre sürgetőbbé tette az egyház megújulásának kérdését. Ebben a helyzetben lépett színre Luther Márton. 1517-ben a búcsúcédulák gyakorlata ellen megfogalmazott kilencvenöt tételével olyan vitát indított el, amelynek következményeit aligha láthatta előre. Luther számára azonban sokkal fontosabb volt egyetlen egyházi gyakorlat megváltoztatásánál az, hogy választ találjon a legfőbb kérdésére: miként találhat békességet a bűnös ember Istennel? Természetesen – hűen a forráshoz való visszatéréshez – válaszát a Szentírás alapján fogalmazta meg: az ember Isten kegyelméből, Krisztusért, hit által igazul meg.

A reformáció nagy felismeréseit hagyományosan öt latin kifejezés foglalja össze. Sola Scriptura – egyedül a Szentírás; sola fide – egyedül hit által; sola gratia – egyedül kegyelemből; solus Christus – egyedül Krisztus; soli Deo gloria – egyedül Istené a dicsőség. Ezek együtt egyetlen nagy üzenetre mutatnak, mégpedig arra, hogy az üdvösség végső alapja és forrása maga Isten.

A református egyház történetében különösen fontos Kálvin János munkássága. Genfben olyan egyházi és oktatási rend kialakításán dolgozott, amelyben a Szentírás tanítása, a gyülekezeti fegyelem, a lelkészképzés és a hit gyakorlati megélése szorosan összetartozott. Kálvin számára ugyanakkor a reformáció nem egyszerűen néhány tanítás kijavítását jelentette, hanem az emberi élet egészének átformálását, amelynek alapja az Istennel való viszony rendezése. Fő művének, az Institutio-nak egyik alapgondolata szerint Isten és önmagunk ismerete kölcsönösen összetartozik: az ember önmagát sem értheti meg igazán Isten nélkül. Kálvin gondolkodásának középpontjában végső soron ugyanaz a kérdés állt, amely a reformáció egészét áthatotta: hogyan élhet az ember úgy, hogy életének középpontja ismét Isten legyen? Ez csak abban az esetben valósulhat meg, ha a hívő ember egész élete Isten előtt zajlik, Krisztus királyi uralmának fennhatósága alatt, azaz a keresztyén ember munkája, hivatása, közösségi felelőssége és mindennapi döntései egyaránt Isten szolgálatának területévé alakul.

A reformáció ezért nem pusztán egy történelmi esemény, amely 1517-ben elkezdődött, majd egyszer s mindenkorra lezárult. A reformáció örökségéhez az is hozzátartozik, hogy az egyház újra és újra felteszi magának a kérdést: hűségesen élünk-e abból, amit az Igében kaptunk? Az ecclesia semper reformari debet – „az egyházat mindig reformálni kell” gondolata éppen erre emlékeztet. Nem arról van szó, hogy a keresztyén hitnek állandóan új tartalmat kell keresnie, hanem arról, hogy az egyháznak minden korban újra kell gondolnia saját életét Isten Igéjének fényében. A reformáció tehát akkor válik élő örökséggé, amikor nem csupán emlékezünk arra, amit a reformátorok felismertek, hanem személyesen és közösségi szinten egyaránt képesek vagyunk újra meghallani az Igét, és engedni, hogy a Szentlélek ereje által mi magunk is megújuljunk.

MEZŐSINÉ RÓZSÁR ERIKA

Iránymutatás túlzsúfolt világunkban

Gyermekként az 1960-as ’70 es években szüleim, nagyszüleim cselekedeteire figyelve tanultam meg az élet dolgait. Dédszüleim csöndes békességére is jól emlékszem, naponta olvasták a Bibliát és Szikszai György „Keresztyéni tanítások és imádságok” könyvét, melyek bátorítást, vigaszt adtak. Felnövekedve történetekből, könyvekből, filmekből, hírekből is megismerhettem a világ eseményeit, mi a jó és rossz, mitől kell távol maradni és mit tilos. Aztán saját és korosztályunk gondolatai kerültek előtérbe, és rossz döntéseket is hoztunk.

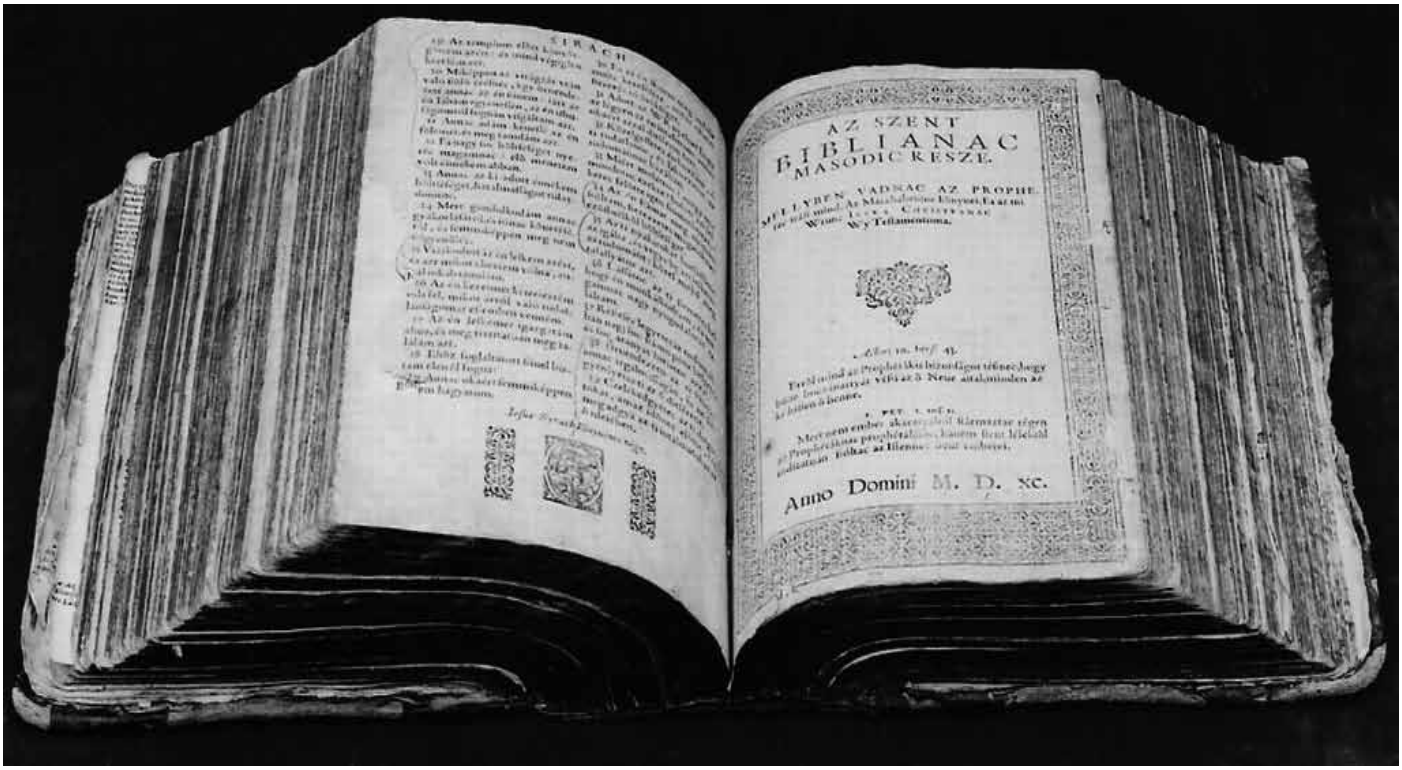
Felgyorsult, modern világunkban azonban újszerű problémákhoz kell megoldásokat keresnünk, olyanokat, amiket évtizedeink alatt sem gyűjtöttünk, tapasztaltunk. Hatalmas információ áradatú világunkban le kell lassítanunk, szelektálni a nyugalom és egészséges életben maradásunk érdekében. Szükségünk van olyan iránymutatásra, amellyel jól eligazodunk, és amely segíthet másoknak is.

Pál apostol írja 2. Timóteushoz írott levele 3:14-15 részében, hogy maradjon meg azokban, amiket tanult és amik reá bízattak, tudván kitől tanulta, amit ismer a szent írásokat, melyek őt bölccsé tehetik ***„…az idvességre a Krisztus Jézusban való hit által.” „A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre…”*** 2. Timóteus 3:16

A Biblia iránymutatás, megnyugvás ***„Mert az Istennek beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél… és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait.”*** Zsid. levél 4:12 Isten beszédét tanulmányozni csöndben lehet legjobban. Csökkentsük hát tudatosan az információ áradatot, egyszerűsítsünk környezetünkön, és tudjunk elhatárolódni a rossztól. Istentiszteletet alkalmával és ha rendszeresen imádkozunk, tanulmányozzuk a Bibliát, keresztény kiadványokat, bekapcsolódunk gyülekezeti programokba, dicsőítünk, állandó és élő kapcsolatban lehetünk az Úrral. Jézus mondja: ***„Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.”*** János 8:12.

Nem könnyű feladat jó iránymutatással, bölcsen élni túlzsúfolt világunkban, de belülről fakadó szükség és kötelesség is e béketeremtés magunk, a felnövekvő generáció és környezetünk számára.

Kedves Testvérek, van segítségünk, nem vagyunk egyedül: ***„Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, a ki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik néki.”*** Jakab 1:5. Kérjük Isten útmutatását életünkre, hogyan tudjunk dönteni, szólni, cselekedni, példát mutatni, segíteni, és tegyük meg magunkért, másokért, napról-napra.

VOJTKÓ ESZTER

„Kertész leszek, fát nevelek ...”

Fiatal koromban is nagyon szerettem a természetet és a virágokat.
Kertész szerettem volna lenni. Apukám tanácsára közgazdaságiba iratkoztam, mivel a szakmunkás iskola nem adott volna érettségit. Nehezen végeztem el, mert nem kötötte le az érdeklődésemet.
Mivel panelházban lakom, kicsit el vagyok zárva a természettől. Az erkélyünket persze kihasználom, de sajnos nyáron ott nagy a forróság.
Egy éve szereztem arról tudomást, hogy Csepelen a társasházak számára kétszer egy évben van ingyen virágosztás. Kissé félősen indultam el a kertészkedés útján. A társasház biztosította a megvásárolt gereblyét, kapát, seprűt, fűkaszát, földet.
Most ősszel is nagyon várom az újabb ültetést. Bár az aszály hatalmas károkat okozott.
Nem olvastam az igében, hogy ez a feladatom, de Isten valahogy felelőssé tett a környezetért, ahol élek. Rengeteg harc volt és van is ezzel kapcsolatban, mert sajnos sokan nem törődnek vele, hogy ne szemeteljenek, vagy hogy a hulladékot megfelelő helyre tegyék.
Sikerült megvennem a tavaszi hagymásokat is. Nagyon szeretem figyelni, ahogy fejlődnek és virágba borulnak.
Ezek a néma élőlények dicsérik Isten kreativitását. Persze elmondják azt is, ha nem érzik jól magukat.
Akik nem hisznek benne, klímaválságot emlegetnek csupán. Pedig Ő nyitja meg vagy zárja be az eget. Nem kellene kicsit magukba szállni azoknak, akik mindent csak egyedül, Isten nélkül akarnak megoldani? Pedig a madarak, a növények is Őrá vannak szorulva.
Sokféle félelem keríthet minket hatalmába, főként a jövőtől.
Régen sem volt könnyebb, de például nagyszüleim tudták, kihez forduljanak. Mindenre volt erejük, mert Isten segítségével végezték napi feladataikat, harcaikat. Neki szolgáltak, ezért voltak derűsek és bizakodók. Fáradhatatlanul művelték kertjeiket.
Örülök, hogy Isten hobbikertészként rám bízta ezt a munkát.

Imádság

Drága Istenem! Ezt meg ezt kérem ezt meg ezt akarom.
De miről szól az imádságunk? Legtöbb esetben magunkról a saját akaratunkról, a saját vágyainkról. És mi a közös ezekben az imádságokban? A hiány állapotában vagyunk. Hiány, hogy nem rendelkezünk vele hiány, hogy azt gondoljuk Isten nem visel ránk gondot és ezért megmondjuk, hogy mi legyen és hogyan.
Isten nem a szavainkra fog válaszolni, hanem az érzéseinkre. Érzések, amik közvetlen csatornaként működnek Isten és az én között. Mint ahogyan Jézus is mondta: „A ti atyátok jól tudja mire van szükségetek mielőtt kérnétek” Máté 6,8
Ha az alapom a hiány, félelem, elkülönültség, de a szavaink szépek, ámulatba ejtőek attól még az alap (az érzelem) a domináns. Mire fog válaszolni Isten a szép szavakra a könyörgésekre, az akaratunkra vagy az érzéseinkre?
Mindenkor adjatok hálát Istennek! Miért vagy hálás? Nézz körül az életedben és ne azt erősítsd amid nincs, ami után vágyakozol. HANEM AMID VAN! És ha ez kevés lenne, nézd meg az esti híradót és láthatod, Isten gondodat viseli életedben.
Az első az énről szól a második a hálaadás imádságról, és mi a harmadik?
Ami a legnagyszerűbb imádság, a szeretet, az elfogadás, az ítéletmentesség a megbocsájtás. Ez Isten jelenlétében tud csak megvalósulni, ahol nincs a nagybetűs ÉN!
Ahol nincs az igen megbocsátok, DE!
Ahol nincs igen szeretlek, DE!
Ahol nincs elfogadlak, DE!
Ahol nincs szeretem Istent de téged nem!
Nem kell mindenkivel egyet érteni, de szeretettel lenni iránta - megvalósítható. Jézus Krisztus élete megmutatta az utat és az igazságot!
Az Imádság, egymás szeretete. Istennel való közösségünk, kapcsolatunk legnagyszerűbb kifejeződése az emberi kapcsolatainkban fog vissza tükröződni.
Ahol nincs az én, csak a Krisztusi tudat, az Isteni jelenlét, a Most.
Ebben az Isteni jelenlétben, kérned sem kell és meglátod megadatik

Weinberger Zoltán

CSÁKNÉ JUHÁSZ SZILVIA

Egymás terhét hordozzátok, és így töltsétek be Krisztus törvényét. (Galata 6,2)

Idén harmadik alkalommal szervezte meg a Magyar Református Szeretetszolgálat Balatonszárszón a diakóniai fórumot. Az augusztus 27-29-ig tartó eseményen százhuszonöt önkéntes és gyülekezeti kapcsolattartó vett részt, egymástól tanulásra, kapcsolatépítésre, evangelizációra használva fel a három napot.

Az esemény középpontjában az imádság volt. Az előadásokon többek között a Református Börtönlelkészi Szolgálatról, a Szeretethíd önkéntes programról, a Református Gyermekvédelmi Központ és Nevelőszülői Hálózatról volt szó.
Idén először Jól működő diakóniai gyakorlatok gyülekezetünkben elnevezésű pályázaton vehettek részt a gyülekezetek. A pályázat célja, hogy a gyülekezetek összefoglalják maguk és a Szeretetszolgálat számára a helyben alkalmazott diakóniai gyakorlatokat és lehetőségeket.

A pályázati anyagokból kiadvány is készült, mely segítséget nyújthat abban, hogy ötleteket gyűjtsenek, más gyülekezetekben már kipróbált és bevált ötleteket építhessenek be a saját diakóniai gyakorlatukba a diakóniával szolgáló testvérek.
A konferencián a zsűri által a három legtöbb pontszámmal értékelt gyülekezetek képviselői jutalmat vehetett át.
Harmadik helyezettként a Budapest-Angyalföldi Református Gyülekezet, másodikként a Budapest-Rákoskeresztúri, első helyezettjeként pedig a Sonkádi Református Gyülekezet lett értékelve.

ÁGOSTON ILDIKÓ

„Várlak a padnál”

– gondolatok a 2026. augusztus 3-ai hittan tábor kapcsán

Az idei tábor egyik sajátossága volt, hogy több olyan gyermek vett részt, akik még igazán kicsik, óvodáskorúak, illetve akik idén szeptemberben kezdték meg az első osztályt. Nagyon jó, szívet melengető volt látni, hogy a nagyobb gyermekek hogyan vették körül a kicsiket, segítették, óvták őket, védő-óvó érzést, gondoskodásra való késztetést váltottak ki belőlük úgy, hogy erre senki nem kérte meg őket.

Most is találkoztam olyan kisgyerekkel, aki az első napon nem tudott bekapcsolódni a játékba, külön ülve nézte a többiek játékát, de amikor magamhoz hívtam egy kis beszélgetésre hírtelen megnyílt és nyitottá vált arra is, hogy a társaihoz közeledjen. Ez a kisfiú ezt a padon történt beszélgetést nem felejtette el, és másnap amikor a kézmosásban nyújtottam neki segítséget, csak annyit mondott, hogy „Várlak a padnál”. Ezek azok a pillanatok, melyeket nem felejt el az ember, illetve ilyenkor érzi úgy, hogy mi felnőttek, akik részt veszünk egy ilyen táborban, mi vagyunk azok, akik felejthetetlen élményeket kapunk a gyermekektől.

Évről évre csodálattal látom, hogy a hittanórákra, melyekben mindig benne van a szóbeli előadás mellett a játékosság, a közös éneklés és az események, az adott történet jelmezes megjelenítése is, milyen tudatosan épül az azt követő barkács foglalkozás. A barkácsolás szépen összefoglalja azt, amit tanultak, hiszen amit hallottak, láttak, megjelenik a rajzokban, megjelenik a feladatokban, melyek elvégzésével, a szép képek színezésével a tudásanyag minden érzékszervükre hatva rögződik bennük.

A gyermekek minden évben nagyon várják a goffri sütést, amire az idei táborban már az első napon sor került. A nagy hőségben a gyermekek a „vizes programok”-ban, sem szenvedtek hiányt. Nagyon jó érzés volt a gyermekarcokat „vízibombázás” közben nézni, és azt tapasztalni, hogy a velük játszó, őket vigyázó nagyobb gyermekeket, illetve felnőtteket is magával ragadja az élmény. A nyári örömforrások része volt a közös fagyizás, dinnyézés és egyéb finomságok fogyasztása is, ami a mozgalmas játék után különösen jólesett a gyermekeknek.

Eszembe jutottak gyermekkorom fotókon megörökített nyarai, amikor kijöttünk a medencéből, kicsit fázósan, pokrócra kucorodtunk, ahol mindig valami semmi mással össze nem hasonlítható ízű, szerető kezek által elkészített finomság várt minket.

A tábor végén a záróünnepségen részt vehetnek a gyermekek szülei is, akik előtt a táborozók számot adhatnak mind arról, amit tanultak, és még egy-egy kis jelenet előadására is sor kerül. Az ünnepség minden alkalommal egy nagyon lelkesítő, ritmusos, dallamos ének közös előadásával és tánccal, örömzenéléssel végződik A műsort a gyermekek saját maguk festette, nagy örömmel és számtalan kreatív ötlettel elkészített pólóban adhatták elő, és a pólót természetesen haza is vihették

BARTAL ZSUZSANNA

Gyülekezeti nyári tábor

Varázspálca díj – köszönő levelek

Meglepetésünkre és örömünkre szolgált, hogy nyári táborunkban végzett szolgálatáért a Szurikáta Alapítvány varázspálca díját kaphatta meg Eötvös Diána hitoktatónk és Bartal Zsuzsanna diakónusunk. Ilyen díjat egyházi munkatársak még nem kaptak.
(A Szurikáta Alapítvány a Diabéteszes Gyerekekért 2014-ban azzal a szándékkal jött létre, hogy megkönnyítse a diabéteszes gyermekek és fiatalok családjainak mindennapjait.)
A táborban részt vevő gyermek édesanyja mindenképp szerette volna kifejezni háláját:

„Vannak találkozások, amelyek egy szülő számára mindent megváltoztatnak. Dia nénivel való első levelezésünk pont ilyen volt. Azért kerestem meg, mert Ábel hittanra szeretett volna járni, és jelezni szerettem volna az állapotát. Dia néni azonban nemcsak megértéssel és nyitottsággal fogadta a hírt, hanem meghívta őt a nyári napközis hittantáborba is, biztosítva arról, hogy szívesen megtanul mindent a diabétesz kezeléséről.
Ez volt életünkben az első alkalom, amikor valaki feltételek nélkül ajánlotta fel, hogy a fiunk ugyanúgy részt vehet valamiben, mint bárki más. Ábel számára ez volt az első nem diabétesz-specifikus tábori élmény, és úgy tért haza, hogy élete legjobb táboraként emlegeti. A Budapest-Angyalföldi Református Egyházközség figyelt rá, gondoskodott róla, én pedig egész nap biztonságban tudhattam őt.
Azóta is a gyülekezet tagjai vagyunk: a családi programokon együtt veszünk részt, a gyermek istentiszteletek alkalmával pedig Ábel ugyanebben a biztonságos, elfogadó közegben lehet jelen. Dia néni szeretete és önzetlen hozzáállása lehetővé tette, hogy Ábel ne a betegségével, hanem gyermekként lehessen jelen, pontosan úgy, ahogyan minden gyermek megérdemli.
Biztonság. Figyelem. Önbizalom.
Ezeket adta Ábelnek Zsuzsi, a Budapest-Angyalföldi Református Egyházközség diakónusa, az első nem diabos táborában.
A napközis hittantábor és a gyülekezeti programok szervezőjeként saját életútjából fakadó érzékenységgel fordult Ábel felé. Mivel ő maga is tudatosan figyel az étkezésére és életmódjára, gyorsan átlátta, milyen odafigyelésre van szüksége egy diabéteszes gyermeknek, még úgy is, hogy az 1-es típusú diabétesszel korábban nem volt közvetlen tapasztalata.
A tábor egy hete alatt Ábel vércukorértékei kiegyensúlyozottak voltak; mindössze néhány alkalommal kellett egyeztetnünk, a helyzeteket Zsuzsi magabiztosan és felelősségteljesen kezelte. Szülőként nyugodt lehettem, mert tudtam, hogy a gyermekem biztos kezekben van. Ebben a biztonságban élhette meg Ábel az első nem diabétesz-specifikus tábori élményét, amely hatalmas erőt és önbizalmat adott neki az iskolakezdéshez.
Zsuzsi odafigyelése, elhivatottsága és gondoskodása lehetővé tette, hogy a közösség valóban mindenki számára befogadó és megtartó legyen.” Bőczi Szilvi

Milyen jó hallani, olvasni a visszajelzést, hogy minden gyermek jól érezte magát a nyári napközis táborainkban. 2027-ben is várunk szeretettel mindenkit

DR. LINDNER GYULA

Interjú Koós Mátyás beosztott lelkésszel

„A legtöbb inspirációt édesapám szolgálatából merítettem”

- Mikor és hogyan döntöttél a lelkészi pálya mellett? Voltak a hitben példaképeid, akár a családodban, akár a szélesebb ismeretségi körödben, akik segítették ezt a döntést?

A lelkészi pálya mellett közvetlenül az egyetemre történő felvételi eljárás lezárulásának határideje előtt döntöttem, viszont ekkor már olyan határozottsággal tettem ezt, hogy máshová nem is adtam be a jelentkezésemet. Természetesen ez a belső elhatározás egy hosszabb folyamat eredményeként alakult ki: az Úristen elhívásával való küzdelem is megelőzte, amely elől igyekeztem menekülni és kitérni, Jónáshoz hasonlóan. Biológia-kémia szakos osztályból viszonylag ritkán jelentkeznek diákok a teológiára, de azt gondolom, hogy valóban sikerült a megfelelő utat választanom. Ebben az egyetemi évek (Debreceni Református Hittudományi Egyetem) és a gyakorlatban szerzett eddigi tapasztalatok (Jármi, Debrecen-Nagyerdő, Debrecen-Mester utca) egyaránt megerősítettek.

A hitfejlődésemben számos „példaképet” tudnék említeni, hiszen meghatározók voltak számomra nagypapám igehirdetései, melyeknek sajátossága volt az ujjai között tartott néhány kis cédula. Azokon szerepeltek az igehirdetés vázlatpontjai, és így a gyülekezet is nyomon tudta követni a cédulák fogyásával, hogy éppen hol tart a prédikáció. A legtöbb inspirációt édesapám szolgálatából merítettem, akinek igei látása, humora és teológiai felkészültségének mélysége mindig lenyűgözött. Ennek ellenére azért igyekeztem fogást találni rajta, és a vasárnapi ebédnél egy-két dolgot megemlíteni, amivel éppen nem értettem egyet. Édesanyám hittanórái, ifjúsági munkája és lelkigondozói attitűdje pedig a kellő mértékű empátiát, és az emberekhez való odafordulás és a közvetlen, személyes kapcsolat kialakítását formálta bennem

- Hogyan kerültél Angyalföldre? Milyenek az első benyomásaid a gyülekezettel kapcsolatban?

Onnan indítanám a történetet, hogy a feleségem révén került egyáltalán képbe az, hogy a fővárosba, vagy annak vonzáskörzetébe érkezzem, mivel ő a Semmelweis Egyetem Gyermekfogászati és Fogszabályozási Klinikáján dolgozik, valamint a Transzlációs Medicina Központ angol nyelvű PhD-képzésében vesz részt a speciális igényű gyermekek fogászati ellátásának témájában kutatva. Debrecenből érkezve megpróbáltam feltérképezni, hogy egyáltalán milyen lehetőségek mutatkoznak számomra Budapesten, és Esperes Úr nyitottságot mutatott arra, hogy személyesen fogadjon, majd az éppen megüresedő beosztott lelkészi állást felajánlja saját gyülekezetében, amit örömmel fogadtam el.

Az első benyomások rendkívül pozitívan alakultak a gyülekezettel kapcsolatban, már az első héten sokakkal megismerkedtem a munkatársi csapatból a napközis tábor során, valamint betekintést nyertem és a részem is ki tudtam venni mind a lelki alkalmak, mind a szervezési és felügyeleti dolgok tekintetében. Az istentiszteletek, bibliaórák, ifjúsági alkalmak (és az ifitábor) egyaránt megerősítettek abban, hogy egy rendkívül befogadó közösségbe érkeztem, ahol egyre inkább otthonosan érzem magam.

- Lelkészi teendőid mellett mivel foglalkozol még?

Ezt a tanévet még keretezi számomra a saját PhD-képzésem lezárása, amelynek 4 évét korábban Debrecenben abszolváltam, most pedig a teljesen kész disszertáció leadására jövő júniusig van lehetőségem. Így a lelkészi teendők minél szélesebb körű ellátása mellett igyekszem a tudomá-

nyos fokozat elérését is megcélozni, és akár néhány, az angyalföldi gyülekezetben szerzett tapasztalattal is gazdagítani. Ezen felül egy lelkipásztorok részére szerkesztett tudományos folyóiratban szoktam szerzőként egy-egy vasárnapi igetanulmány elkészítésére vállalkozni, amit továbbra is szívesen vállalok.

- Amikor a mai 15-20 évesekkel beszélgetsz, mit látsz a legnagyobb kihívásnak az ő életükben?

Ebben a korosztályban – a Z és Alfa generáció határán lévő fiataloknál – a legnagyobb kihívásnak talán a belső csend és a valódi identitás megtalálása mutatkozik, melyet a digitális világ mindenhol jelenvalósága csak tovább erősít. Sokan egyaránt küzdenek teljesítménykényszerrel, a figyelmük széttöredezettségének problémájával, valamint a kapcsolati felszínességgel. Egyre nehezebben tudnak és mernek megnyílni egymás előtt, és inkább a különböző mesterségesintelligencia-alapú programokkal osztják meg problémáikat és kérnek tanácsot krízishelyzeteikben, mintsem a szülőktől vagy a lelkésztől. Ugyanakkor a korábban végzett ifjúsági munkában szerzett tapasztalataim azt mondatják velem, hogy a jelenlét, a biztonságos tér kialakítása, az elcsendesedés és az Isten Igéjére való tudatos odafigyelés igazi menedékként képes hatni a sokszor csapongó identitású és különböző ideológiák sűrű útvesztőjében bolyongó fiatalokra.

- Hogyan lehet megmutatni ennek a generációnak, hogy a digitális világban, ahol mindenféle, látszólag ugyanolyan fontosnak és megbízhatónak tűnő üzenet, vélemény kering, a Biblia legyen az igazi útmutató a számukra?

Ahhoz, hogy a Biblia ebben a szociokulturális környezetben igazi iránytűvé váljon a fiatalok számára, le kell bontanunk azt a falat, amely a Szentírást elavult, unalmas szabálykönyvként mutatja be. Ebben a világban, ahol az algoritmusok és az influenszerek véleménybuborékjai uralkodnak, a fiatalok valójában szomjazzák a hitelességet, a stabilitást és az igazságot – még ha ezt nem is feltétlenül tudják megfogalmazni. Több szempontot is ki lehet emelni, amelyek segíthetik a fiatalok Istennel való kapcsolatában jelenleg fennálló falak lebontását. Véleményem szerint, elsődlegesen ilyen a kontextus és a kritikai gondolkodás tanítása, ugyanis az online szférában mindennek a kontextusa elvész: egy teológiai igazság ugyanúgy jelenik meg a közösségi médiában, mint egy macskás videó vagy egy álhír. Ezért a bibliai kontextus feltárása lényeges elem a bibliai szövegek mélységének felfedezéséhez. A Biblia nem néhány gondosan kiragadott idézet (mint az Instagram-motivációs posztok) gyűjtőhelye, hanem egy nagy, összefüggő történetet, az üdvtörténet egészét elénk táró, Isten Szentlelke által ihletett mű. Szorosan összekapcsolódik ezzel az is, hogy a mai fiatalok nyelvezetéhez és vizuális igényéhez igazodó Biblia-kiadások (pl. Inspiráló Biblia, Biblia neked) nagyban képesek mélyíteni a megértést, segíteni az üzenet megjegyzését és személyesebbé tenni a hit megélését. Fontos megjegyezni, hogy ez nem az isteni üzenet „felvizezését" jelenti, hanem sokkal inkább az akadálymentesítést szolgálja. Végül, a digitális világ egymástól elszigetelő hatásával szemben, a Biblia olvasása és az Ige üzenetének keresése és megélése közösséget is teremt, méghozzá egy olyan közösséget, amelyhez vágynak tartozni és biztos igazodási pontot jelent számukra.

Nyári tábor a Balatonnál– 2026

Idei balatonfűzfői „ottalvós" táborunk a Biblia növényvilágán és ahhoz kapcsolódó történteken keresztül próbálta közelebb vinni a gyermekeket Istenhez. Néztük, szagoltuk, ízleltük, ittuk, ettük, tanultuk az Úr Igéjét. Hálát adunk Istennek a ránk bízott gyermekek épségéért, a támogató időjárásért és gyülekezetünknek az értünk mondott imákért. Jövőre is sok szeretettel várunk mindenkit!

Baján Álmos

IFI tábor – 2026

Mészáros Máté – Már évek óta szervezem az ifitáborok helyszíneit 2023-tól kezdve. 2024-ig bezárólag nagyon kevesen jelentkeztek a táborba, volt olyan, hogy heten mentünk el Jászboldogházára. A kis létszám ellenére nem volt rossz, és jól éreztük magunkat, de gondolkoztam, vajon én ronthattam el. Végül idén Isten nagyon erősen megmutatta azt, mennyire megáldotta az eddigi és az idei táborokat. Legtöbben 18-an voltunk, de a legjobb nap csütörtök volt, ahol nem túlzok, ha azt mondom, hogy mindenki érezte Isten Szentlelkének jelenlétét. 2019 óta járok Ifitáborba, és kimondhatom, hogy lelkileg az idei adta a legtöbbet.

Kristóf Kitti – Nekem ez volt az első ifitáborom, de biztosan nem az utolsó, ugyanis nagyon jól éreztem magam. Ehhez hozzájárult a hangulat és a társaság, a környezet, ugyanis Balatonon voltunk, illetve hogy a szervezőink nagyon odafigyeltek ránk, és igyekeztek mindent úgy szervezni, hogy mindenki jól érezhesse magát. Az egymásra és Istenre odafigyelés, a nyugalom, a sok nevetés és közös éneklés az egész tábor hangulatát meghatározta. Engem különösen feltölt mikor mindenki átszellemül és szívből énekel, csodás hallgatni. Az idei évben többen is voltunk, mint eddig, és talán pont ezért mindenki jelenlétének nagyon örültek. Az ifi alkalmak jellemzője, hogy valahova mindig várnak, s ezt az ifitáborban is éreztük. Az ifitábor szuper lehetőség arra, hogy egy hétig kiszakadjunk a mindennapokból, és tényleg Isten legyen a középpontban, mindezt közösségben megélve. Szerintem ez idén különösen érzékelhető volt, a csütörtöki napon ugyanis mindannyian éreztük Isten jelenlétét. Összességében lelkileg nekem nagyon sokat adott, és hálás vagyok, hogy a részese lehettem, eddig kevés tábor érintett meg ennyire, mint a mostani ifitábor.

Auber Eszter – Életem első ifitábora határozottan pozitív élményként maradt meg. Rájöttem mekkora különbség is van egy ilyen és más fiatal közösségek között. Az egész héten úgy a levegőben volt Krisztus, és hát ez sokat jelent. Elsősorban közösségi élményt adott, de ezek mellett sokat lélekben, tapasztalatban, önismeretben. Az esti beszélgetések, nevetések, közös vacsora készítések, strandolások a legjobb emlékek lettek. És milyen felemelőek voltak az áhítatok, az ifik imái, a dicsőítések. Egyszerre volt egy közösség és egy erős Isten élmény is. Ez volt az egyik legmeghatározóbb hetem a nyáron. Úgy jöttem el, hogy úgy érzem, sokkal közelebb vagyok Istenhez. és persze a barátaimhoz is. Ezek után jövőre is biztos ugyanígy megyek